

Въ срѣдата на юний 1865 година, на връхъ Котленския балканъ, въ кошаритѣ на хаджи Петъръ бѣха надошли много гости. Тѣ бѣха все млади, снажни мжже, които нѣкакъ гузно се оглеждаха по пжтекиѣ и винаги заспиваха облѣчени. Овчаритѣ не можеха да разбератъ, какви сж тѣзи хора, а ако се досѣшаха, мълчаха и се правѣха, че нищо не виждатъ и нищо не знаятъ.

Съ гоститѣ разговаряше само кехаято бай Христо, човѣкъ вече побѣлѣлъ, но още запазилъ младата си кръвь. Той имаше дълги подсукани мустаци и сиви орлови очи. Но когато се засмиваше, цѣлото му лице засияваше отъ доброта и сърдечность. Така говорѣше той на гоститѣ си, когато ги канѣше:

— Яжте, момчета! Яжте и почивайте, че утре нѣма! Кой знае кжде ще ви отвѣе планинскиятъ вѣтъръ.

Гоститѣ му, наистина, ядѣха като вълци и продължаваха да се оглеждатъ по пжтекиѣ и да заспиватъ облѣчени. Зашто бѣха х а й д у т и. Водѣха ги славнитѣ войводи Хаджи Димитъръ отъ Сливенъ и Стефанъ Караджа отъ Тулча.

*

Вечерята се спусна неусѣтно — лека като перушинка и хубава като синьо крило на горска птичка.

Предъ кошарата горѣше буенъ огнь, а край него бѣха насѣдали или полуплегнали хайдутитѣ. Тѣ разговаряха оживено. Караджата бѣ предложилъ да поставятъ стража, ала бай Христо му се изсмѣ:

— Отъ какво ще се пазите? Докато е тука бай ви Христо, никой не ще посмѣ космѣ да свали отъ главитѣ ви.

И тъкмо за това Караджата се изненада, когато видѣ да се приближаватъ изъ тъмнината дебнешкомъ двамина турци. Той измъкна ножа си, безъ нѣкой да го усѣти, и съ два скока се намѣри предъ турцитѣ. Като го видѣха, и двамината се опустнаха на колѣне и повдигнаха ржце:

— Стой, господарю! Ние сме добри хора! Васъ търсимъ, да ви се оплачемъ...

Хайдутитѣ наобиколиха групата. Бай Христо измъкна една пламтяща главня отъ огъня и дотърча.

— Остави ги, Стефане, — рече той, като видѣ турцитѣ. — Тѣ сж добри хора. Овчари сж — наши съседи. . . Кой знае за какво сж дошли.

— Да не сте съгледвачи? — запита Стефанъ по турски.

— Да пази Господь! — отвърна единиятъ турчинъ. — Овчари сме и сме дошли при васъ . . . за помощъ . . .

Другиятъ турчинъ се оживи: